

Opinió

REDACCIÓ, ADMINISTRACIÓ, DISTRIBUCIÓ I PUBLICITAT
Passaig General Mendoza, 2. 17002 Girona.

TELÈFON
972 20 20 66

FAX DE REDACCIÓ
972 20 20 05

FAX D'ADMINISTRACIÓ
972 22 48 25

FAX DE PUBLICITAT
972 21 25 87

<http://www.diaridegirona.cat>
 A/E: diaridegirona@epi.es

DELEGACIÓ A L'ALT EMPORDÀ
 Avda. Salvador Dalí, 79. 17600 FIGUERES
 TELÈFON: 972 50 99 09
 FAX: 972 50 93 69
 A/E: altemporda.diaridegirona@epi.es

DELEGACIÓ A LA GARROTXA
 DELEGAT: Xavier Valeri
 Plaça Clara, 6. 1r pis, local 0-5. 17800 OLOT
 TELÈFON: 972 26 88 11, FAX: 972 26 81 50
 A/E: garrotxa.diaridegirona@epi.es

CLUB DIARI DE GIRONA
 TELÈFON: 972 20 20 42
 HORARI: De dilluns a dijous de 9.00 a 14.00 h i 17.00 h a 19.00 h. Divendres i vigílies de 9.00 a 14.00 h
 A/E: subscriptions@ddg.cat

Diari de Girona expressa les seves pròpies opinions únicament a l'editorial i respecta, com a publicació oberta i plural, la dels seus articulistes.

OPINIÓ
 CONTROLADA PER

Joan Vila
 ▶ www.jvilacat

FRANCCO NO HA MORT

«Els francesos tenen molt interioritzat el concepte de República com el d'una democràcia on es vetlla pels drets dels individus amb igualtat, llibertat i solidaritat»

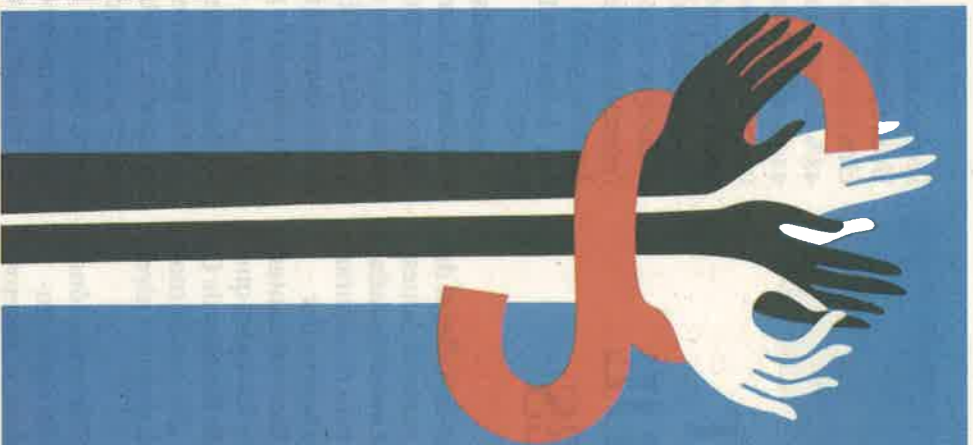
F a pocs dies, arran dels fets de París amb els cants de *La Marseillesa*, vaig escoltar el ministre d'Exteriors espanyol **José Manuel García Margallo** dir que sentia enveja del patriotisme mostrat pels francesos. És clar, vaig pensar, vols patriotisme sense crear pàtria, governant per a pocs vols que tots es sentin com tu, quina barreja!

Els francesos tenen molt interioritzat el concepte de República com el d'una democràcia on es vetlla pels drets dels individus amb igualtat, llibertat i solidaritat. No és només un eslògan, és el seu mode de viure. Sovint he tingut discussions a l'interior sobre com i quan s'ha de saltar la llegallat vigent i poso com a exemple les vegades que això es salta a França quan quatre pagesos bolquen camions de fruita o verdura, o quan pugnen a un vaixell italià i barregen gasoil al vi que porta, sense que passi res. Podrien dir que això és així perquè l'estat defensa els seus mateixos interessos contra l'exterior, però us recordo que els pagesos de la Bretanya van demuntar els arcs que l'estat havia fet per controlar els quilòmetres dels camions i poder cobrar la taxa de CO₂, un treball de més de 4 anys de les estructures de l'estat i una inversió de més de 3.000 milions d'euros. A França

l'individu és defensat, els col·lectius petits són escoltats, i difícilment se'ls aplica la llei del corró de la majoria. És clar que això té com a contrapartida que a la fi poques lleis es poden posar a la pràctica si no són acceptades per unanimitat, però ells van fent i el respecte a les minories es fa escrupolosament.

Després de la mort de Franco va començar un procés a Espanya que en vam dir de transició cap a la democràcia. Aquell camí de fet va tenir un punt important amb els nous ajuntaments el 1979 i va acabar amb l'arribada del PSOE el 1982. La vella direcció de l'estat va quedar arraconada parcialment i es van posar en marxa noves maneres de fer, nous mitjans de comunicació, amb un cert *fait accompli* entre diferents partits polítics i grups socials. Això sí, reconduït pel cop d'estat del 1981 que va frenar el model autonomista. Els successors del vell règim franquista van quedar eclipsats fins el 1996 amb l'arribada d'**Aznar** al poder, però no va ser fins l'any 2000 quan, amb la majoria absoluta, van poder desplegar tota la seva ideologia franquista. Tot i el parentesi de l'any 2004 fins el 2012, la força de la ideologia del PP va impregnar la política espanyola, com per exemple amb la recollida de firmes contra l'estatut de Catalunya i el seu recurs al Tribunal Constitucional. Ara sembla que es penedeixen d'aquells fets, però va ser un acte reflex, els sortia de l'ànima franquista, els ho demanava el seu ADN.

Si passem revista a la manera de governar dels successors de Franco des de l'any 2000 es pot veure que en el fons hi ha els

mateixos criteris: governar per a uns pocs, per a oligarquies i per a castes de funcionaris, governar a cop de lleis, sense escoltar les minories, permetre la corrupció per als que són al poder i als del costat, dominar els recursos judicials mitjançant el seu control polític, fer callar les protestes del carrer amb lleis mordassa... maneres de fer del règim de Franco. Hem escoltat dir al Congrés per la filla de **Fabra** «*que se jodan*» parlant de col·lectius amb problemes de supervivència i hem constatat que la corrupció és sistèmica i de quantitats astronòmiques, només possible per una adequació de les estructures de l'estat. I el favoritisme de les oligarquies explica la raó per la qual es continua amb el desplegament

ment de l'AVE quan el país està sotmès a una greu crisi econòmica, atavorint els interessos de les constructors que alhora engeixen la corrupció del sistema. Explica també la raó per la qual es permet a les companyies elèctriques d'Unesa obtenir nivells anormalment alts de beneficis quan el país i la resta d'empreses s'han empobrit, perjudicant de forma diàfana l'economia del país. S'explica també per la privatització que es va fer al seu dia de les grans empreses públiques, Endesa i Telefónica, i la relaxació en l'obligació d'invertir en infraestructures de comunicació en fibra òptica, permetent preus abusius en ADSL que ha possibilitat guanys en gran quantitat a través d'operacions en compres de companyies internacionals.

Es a dir, ni igualtat, ni llibertat, ni solidaritat. Llavors, per què s'estranyen que el país no tingui noció patriòtica? El que han fet és configurar un estat com un cau de lladres.

He deixat per al final el problema territorial. De fet el que ha passat des de l'any 2000 és un retorn al centralisme franquista, a vegades per pura ideologia centralista, però sovint per impedir que no es pugui ficar la mà dins certs pressupostos o decisions que convenien als amics. Llegiu en aquesta clau el retorn de la Comissió de Telecomunicacions de Barcelona a Madrid i la resistència total a deixar anar fora la capital de cap element de l'estructura de l'estat. El model d'embonat, endogàmic, que té el franquisme és més fort que mai: Tota la perifèria d'Espanya al servei de Madrid. No és estrany que a Catalunya el moviment per sortir d'aquest model creixi dia a dia malgrat les dificultats i errors polítics catalans. Continuar vivint en el franquisme es fa insuportable quan a pocs quilòmetres hi tens un veí que té tan arrelat el concepte de democràcia al servei del poble i amb respecte a les minories. Aquí sabem que la diferència entre ambdós països és que al nord van tallar caps amb la guillotina i aquí no es va trencar res i ara fins i tot es justifica l'horror de Franco. Aquesta és la diferència entre Girona i Huelva, ho entenem?

Carles Duarte i Montserrat
 POETA

MATAR NINGÚ

E ns aclapara la tragèdia dels refugiats de guerres que es prolonguen sense un desenllaç imminent. La vella i civilitzada Europa, trasbalsada de nou pels atemptats de París, es troba confrontada amb la realitat de l'altre i no pot pas fer-ho des de la confortable distància que faciliten les fron-

teres. Milers de refugiats truquen a les portes d'Europa o directament hi entren esbortant-les per la força imparabla de les multituds. Més enllà de les lleis i de les teories, dels llibres d'història o d'ètica, les experiències concretes ens acaren amb les nostres fragilitats i contradiccions.

També ho fa magistralment **Florenç Salesas** en la seva novel·la *Matar ningú*, amb un protagonista belga de cognom flamenc i família francòfona, Georges Dissevelt, que havia viscut uns anys decisius de la seva infantesa i adolescència al Congo, aleshores encara col·onitzat. La seva mare respirava racisme: «De totes les races del món, la negra s'arrossega com l'inferior, la més fastigosa, la més allunyada de Déu i la més propera als micòs». Des d'aquesta premissa elogiava la dèria del seu avi per «purificar la sang negra, de mica en mica, barrejant-n'hi de blanca» o per tallar mans

amb el matxet, perquè «era l'única manera de fer-los creure, de tenir-los a ratlla». L'educació rebuda per Dissevelt partia de la negació de la humanitat en els negres de qui estava envoltat fora de les aules de l'escola per a blancs. El prejudici de la superioritat impregnava la seva formació i la dels seus companys, que trobaven del tot legítim i natural afirmar-la amb humilitacions arbitràries i cruels. Aquesta violència latent acaba plasmanant-se en l'homicidi que encara adolescent comet en provocar la mort d'un noi negre un parell d'anys més jove que ell, que posa a prova en una exercici temerari sense ajudar-lo quan li demani auxili abans de precipitar-se al buit en una bòbila abandonada. Salesas hi contraposa aquest principi: «La lucidesa és el primer pas cap a la comprensió, i la comprensió el primer pas de la compassió». D'un pare liberal, Dissevelt, de mal-

nom «Jojó», adquireix una mirada irònica i

somniadora, poc dogmàtica i enrigidida: «No ho diguis a ningú, i menys a la mare, fill, però jo també penso que el nostre rei (Baldú) és clavadet a en Harold Lloyd». La mare de Jojó no tan sols és racista, sinó d'un patriotisme primari tenyit d'elitisme («Ella només en sabia dues, de llengües. Les importants de debò: el francès i el llatí») i d'un catolicisme granític. Precisament una de les delicioses mostres d'humor que Salesas ens ofereix a *Matar ningú* ens remet a aquesta religiositat, quan, referint-se a les discrepàncies familiars de criteri, escriu: «Per raons òbvies, desconectes que pugui tenir el propi Déu, el membre no per silencis menys important i present de la família».

Els Dissevelt deixaran el Congo i s'intal·laran a la metròpoli i Jojó tindrà com a parella una mestra de pell negra. Les dones del desitj. La indispensable humilitat amb què ens cal afrontar l'existència.